

Trên đường phố phi trường về khách sạn, người ta đã nói, “Con gái Việt Nam rất là m!”

Beach Club, hộp đêm nổi tiếng bậc nhất thành phố Kuala Lumpur, nơi tôi

“Giá tiền thì tùy mấy anh muốn ‘tâm sự’ lâu hay mau. Tâm sự một tiếng đồng hồ, tôi em tính 400 RM; tâm sự nguyên đêm, tôi em tính 700 RM.” Cô gái tên Thủy nói thẳng về giá chúng tôi.

“Bạn anh không muốn tâm sự ‘mặt gi’,” cũng không muốn ‘nguyên đêm,” chỉ muốn mấy mấy em đi ăn tối, nói chuyện cho vui thôi.” Chúng tôi trả lời.

“Vây, anh trả bao nhiêu?” Thủy hỏi.

“200 RM được không?” Chúng tôi hỏi giá.

Thủy quay lại hỏi ý kiến hai người bạn. Cả hai gật đầu. Thủy là tất cả chúng tôi, sáu người, kéo nhau ra khỏi Beach Club, đi bộ đến một quán pizza gần đó.

Đêm, trung tâm Kuala Lumpur, nhộn nhịp khác thường. Đêm trong tuần cuối năm 2009 này, theo thời giá, một RM, đồng về tiền ở Malaysia, có giá khoảng bằng 30 xu Mỹ.

Giá tiền 700RM cô gái đưa ra lúc đưa cho một tiếng nguyên đêm, khi chưa mấy c, xếp xếp 210 đô la.

Phóng sự t̄ Kuala Lumpur: Đêm, c̄ a nh̄ ng cánh b̄ m Vī t Malaysia

Tác Giả: Đông Bàn/Nḡ̄ i Vī t (t̄ Kuala Lumpur)
Chúa Nhật, 03 Tháng 1 Năm 2010 00:09

Hai ngày tr̄ c̄ đó, khi đón taxi t̄ phi tr̄ ng v̄ khách s̄ n Citrus, n̄ m̄ khu trung tâm Kuala Lumpur, nḡ̄ i tài x̄ b̄ n x̄ h̄ i chúng tôi có mū n ḡ p “Vietnamese ladies” không. Ch̄ a k̄ p tr̄ l̄ i, tay tài x̄ nói th̄ ng: “Toàn là m̄ y cô Vī t Nam. R̄ l̄ m!”

Đ̄ ng đ̄ n đ̄ n Beach Club. (Hình: Đông Bàn/Nḡ̄ i Vī t)

Beach Club n̄ m̄ trên đ̄ i l̄ Jalan P.Ramlee, ngay trung tâm th̄ đô Malaysia, và đ̄ c̄ xem là “m̄ t trong nh̄ ng h̄ p đêm n̄ i tī ng b̄ c nh̄ t” qū c gia này.

Chúng tôi, m̄ t nḡ̄ i đ̄ n t̄ California; m̄ t nha sĩ, tên Chu Văn C̄ ng, đ̄ n t̄ Houston, và m̄ t d̄ c sĩ, tên Phạm Lê Hoàng Nam, đ̄ n t̄ Úc Châu, đón m̄ t chī c taxi. C̄ ba ch̄ ng bī t ph̄ i đi đâu. Đ̄ n cái tên c̄ a cái club cũng không bī t. Bèn h̄ i nḡ̄ i tài x̄ : “Ch̄ nào có Vietnamese ladies?” Nḡ̄ i tài x̄ đáp ngay: “À, Beach Club. Beach club, toàn con gái Vī t Nam.”

Đ̄ n c̄ a quán, chúng tôi h̄ i nḡ̄ i bán vé: “̄ đây có nḡ̄ i Vī t Nam làm vī c không?” Nḡ̄ i gác c̄ ng khoát tay vào bên trong, tr̄ l̄ i b̄ ng tī ng Anh: “T̄ t c̄ đ̄ u là con gái Vī t Nam!”

B̄ c chân vào Beach Club, th̄ y rõ ràng s̄ phân chia c̄ a hai th̄ gī i s̄ c t̄ c. Đàn ông thì toàn là nḡ̄ i có n̄ c da nâu s̄ m hō c đen, râu tua t̄ a, to nh̄ nh̄ ng nḡ̄ i kh̄ ng l̄ ; ph̄ n̄ thì toàn các cô gái tr̄ , nh̄ thó, m̄ t l̄ nh̄ lũng quan sát t̄ ng nḡ̄ i khách b̄ c vào.

Nḡ̄ i ta nói, dân Á Châu “trông ai cũng gī ng nhau.” Nh̄ ng nḡ̄ i Á Châu, nhìn nḡ̄ i n̄ c mình, th̄ nào cũng nh̄ n ra đó là nḡ̄ i n̄ c mình. Chúng tôi nhìn quanh, “có cái gì đó quen quen n̄ i khuôn m̄ t các cô gái.”

Chúng tôi ch̄ t nh̄ n ra, “nét quen quen” y chính là “nét Vī t Nam” trên khuôn m̄ t các cô gái

trị .

Không hẳn toàn bộ các cô gái làm việc tại Beach Club đều là người Việt Nam. Nhưng, chúng tôi ước lượng, có không dưới 90% là “người nước mình.” Sau này, chúng tôi sẽ biết, họ đến từ miền miền đất nước. Ba cô gái mà chúng tôi mời đi ăn tối, đi dạo cho cả ba miền: Hà đến từ Hải Phòng; Kim đến từ Đàng Thập; và Thủy gốc người Nha Trang.

Chúng tôi bước vào Beach Club, loay hoay mãi mới có một chàng người. Người đó, khá lâu, chúng tôi hỏi ai đến hỏi thăm. “Không biết mình trông có vẻ mùa không mà ai cũng chê?” Tôi thì hỏi. Rồi đây, khi đi riêng với các cô Thủy, Hà, Kim, tôi mới hiểu lý do tại sao chúng tôi không được đón tiếp niềm nở cái dịp đêm “quả cầu” này.

Thủy chúng tôi ngạc nhiên xung quanh, một cô lên tiếng chào, cất lời: “Hello.” Chúng tôi đáp lại: “Hello. Em người Việt Nam?” Cô gái khựng lại, ngập ngừng, quay sang một cô khác: “Đàng hàng rồi!”

Rồi cô quay lại chúng tôi, xưng tên Thủy, và gợi ý mời tiếp chúng tôi. Thủy đề nghị để cô tìm thêm hai cô bạn nữa, cùng người. Chúng tôi có thêm Hà và Kim.

Chúng tôi “ngã giá,” 200 RM mới người để được mời các cô đi ăn tối và nói chuyện khoảng 30 phút. Cả sáu người bước ra khỏi quán trong cái nhìn tò mò của tất cả các cô gái còn lại. Thủy quay lại, nói với cùng đàng người: “Chàng tại em đây!”

Đi là Jalan P.Ramlee, nơi góc đường có Beach Club. (Hình: Đông Bàn)

Trong số ba người bạn quen, Thủy là người bạn trẻ, mạnh mẽ, và ăn nói liêng thoàng nhút. Nghe, càng tiếp xúc, chúng tôi càng nhận ra, phần gì ở phía sau sự tin cậy là một tâm hồn yêu đời, đầy mơ ước và đam mê. Một ai đó nhắc đến chủ đề “hạnh phúc,” nét mặt Thủy đanh đá. Cô khoát tay: “Trên đời này, cái gì cũng có, trừ hạnh phúc.”

Một câu chuyện xảy ra trong khi tiếp chuyện với chúng tôi, được biết đến với các câu hỏi và trả lời, Thủy bắt đầu kể sau khi kể về “trên đời này cái gì cũng có, trừ hạnh phúc.” “Gia đình em tan vỡ cách đây vài tháng, và em bước chân vào nghề này cũng vài tháng. Ba em vừa mất, gia đình lâm vào hoàn cảnh khó khăn, rồi em sang đây, đi làm.”

Các cô, chia thành nhóm vài người, hùn tiền, thuê phòng trọ và thuê một căn phòng nhỏ trong các chung cư. “Đêm đi làm đêm sáng mơ. Ngày thì ngủ, ngủ suýt. Đói bụng thì cầm hàng cháo chờ. Rồi đêm xuống lại ra đây làm việc.” Thủy cho biết. “Mày anh đừng thấy tôi em ăn mặc đẹp như vậy mà tưởng tôi vui...”

Thậm chí thoàng, cô trả lời khó chịu khi chúng tôi hỏi các câu hỏi và trả lời, “Tôi mình nói chuyện gì khác đi. Đừng hỏi chuyện gia đình.” Nghe chung bàn, các cô Hà và Kim cũng tránh né tránh các câu hỏi và trả lời. Không một ai muốn ai khác tình cảm biết đến các góc của mình. Và đó cũng là lý do tại sao chúng tôi phải chờ mãi ở Beach Club mới có người đến hỏi thăm. Hình như các cô, cũng như chúng tôi, nhìn thấy ở ba người thanh niên bước vào quán “nét Việt Nam, quen quen!”

“Tôi em không muốn tiếp người Việt Nam. Nghe không hiểu sao lại đi với mày anh...” Thủy nói.

Ngồi ở hai góc bàn là các cặp Nam-Hà và Công-Kim. Các bạn người cũng nói chuyện, và gia đình của nhau.

Tất cả đều có điểm chung, là đứng sau những người bạn trẻ còn rất trẻ, bên trong những bạn trẻ rất đẹp đang mặc trên người, là những câu chuyện đầy bất hạnh. Vừa đi, vừa bước, các cô sang đây mà lòng cảm thấy như ở nhà, với câu hỏi như là khi đứng, “Ai mà không muốn ở nhà, phải không anh?”

Tác Giả: Đông Bàn/Người Việt (tại Kuala Lumpur)
Chúa Nhật, 03 Tháng 1 Năm 2010 00:09

Hà, tôi nhớ, những người quy tụ, tôi chia sẻ nỗi niềm câu hỏi về đời tôi. Tất cả những gì chúng tôi biết về cô, là cô đã từng có người yêu. Nhớ, “mặt sáng đẹp và ghé thăm tôi đã xảy ra.” Rồi cô quy tụ đến sang Malaysia “làm việc.”

Qua những gì Hà nói, chúng tôi dần dần, cuộc sống của cô tại đây là chuỗi ngày vô cảm; không vui, không buồn, không ham muốn bất cứ điều gì, bất chấp mọi chuyện. Suốt ngày cô ở trong nhà, cũng chẳng buồn nói chuyện với người cùng phòng, tôi nghe thấy một chiếc bóng.

Chiếc bóng ấy, sáng chiếu ngày lùi dần, khi màn đêm buông xuống, tôi nghe thấy bước ra đến người về bất ngờ thất vọng. Nhớ, “đến nơi này tôi ăn mặc đẹp như vậy mà tôi nghe thấy em vui...”

Kim, cô gái người chung với Cường, xinh đẹp hơn. Cô đẹp, khi lên tám tuổi, nhà có đám giỗ, cha cô nói ra chuyện mua ít trái cây về cúng. Ông ra chợ, và chẳng bao giờ trở về. “Ba em bỏ em và gia đình từ khi em lên tám tuổi.”

Kim “đi làm” như thế này cũng vài tháng nay. Cô cho biết, tại Việt Nam, đi đến các nước trong khối ASEAN không cần phải có visa nếu đi ngắn dưới một tháng. “Ba em đến đây, công việc làm việc trong một tháng. Sau đó về Việt Nam nghỉ ngơi, rồi lại sang một nước khác. Cứ như thế, xoay tua...”

Kim đã từng đến Singapore, có người yêu Singapore. Cô nói, rằng sự không bao giờ lấy chồng Việt Nam. “Đàn ông Việt Nam không lo cho gia đình.” Cô kể về những người bạn, sau khi kể cho chúng tôi câu chuyện về cha cô. Ông ấy nói, “đi mua trái cây về làm đám giỗ, và không bao giờ trở về nữa.”

Chúng tôi rời Beach Club lúc mặt trời sáng. Phải nửa đêm, các cô mời những số tiền 200 RM mời người, nhớ đã trả tiền. Thấy thì người người, rời cảm thấy yên tâm. Kim thì nhớ đến những người không nhớ: “Hay đẹp khác.” Còn Hà, chúng tôi phải vào quán bên trong quán. Nói mãi, cô mời cảm thấy yên tâm.

Các cô trao cho chúng tôi số điện thoại, và cả email, họ nói “có dịp thì liên lạc.”

Xe taxi đưa chúng tôi trở lại khách sạn. Và cũng trên chuyến taxi này, chúng tôi biết cuộc sống của các cô khó khăn ra sao. Người tài xế cho biết: “Beach Club này rất nổi tiếng. Trước đây, toàn con gái Thái Lan làm việc. Sau đó, mấy cô Philippines vào chiếm lĩnh. Vài năm gần đây, đến lượt mấy cô Việt Nam.”

Người tài xế nói, mời cô Việt Nam vào, mang theo 4, 5 người bạn. Cũng thế, bây giờ nói đến Beach Club là nói đến con gái Việt Nam. Khách thì toàn là người nước ngoài, họ đến đây, vì “con gái Việt Nam đẹp thế.”

Đẹp để làm gì? Ăn mặc thật sang trọng, để làm gì? Khi mà mấy bạn bước lên taxi “đi tìm số với khách,” là mấy bạn các cô phải đi mời mấy người hiêm?

“Có đến hai tiếng nguy hiểm,” Người tài xế nói. Có nhiều lần, chính các cô gọi cho anh sau khi “tìm khách.” Có nhiều khách làng chơi hung bạo. Xong việc, họ không chịu trả tiền, lại đánh và cướp của đi rồi thoải mái mấy cô Việt Nam. “Chính tôi cũng đã nhiều lần chờ mấy em tìm khách trên Club này.”

Không ai muốn, hay dám, gọi cảnh sát để nhàn nhàn can thiệp. Và chính cảnh sát Malaysia cũng là người nguy hiểm khác cho các cô gái Việt Nam.

Người tài xế taxi kể, “Đi taxi tại đây đến đâu cũng là thời gian nộp nộp lo số.” Bất cứ lúc nào, cảnh sát cũng có thể xuất hiện, chặn taxi và đòi kiểm tra giấy tờ các cô gái. Cảnh sát biết chắc chắn các cô làm nghề gì, và họ biết chắc chắn, đây là lúc có thể ... kiểm tra.

“Có cô nói với cảnh sát, rằng người đàn ông trong xe là bạn, nhưng cảnh sát hỏi lại, bạn gì mà người thì cầm hộ chiếu Việt Nam, người thì cầm hộ chiếu không phải Việt Nam?” Rồi cảnh sát nói rằng họ “nghĩ” các cô cầm giấy tờ gì, nên phải đưa vào phòng cảnh sát, ngày mai gọi Tòa Đồi Sĩ Việt Nam để xác minh.

“Không cô nào chịu vào phòng cảnh sát. Họ biết họ không còn lựa chọn nào khác.”

Phóng sự tởn Kuala Lumpur: Đêm, cảnh nhòm ngó cánh bướm đêm ở Malaysia

Tác Giả: Đông Bàn/Ngái Việt (tởn Kuala Lumpur)
Chúa Nhật, 03 Tháng 1 Năm 2010 00:09

Và đây là lúc cảnh nhòm ngó Malaysia nháy mắt ra hiệu cho giới tài xế. Các tay tài xế taxi sẽ đóng vai trò trung gian, ra giá, mặc cả, thỏa thuận cho cảnh nhòm ngó, để được nhòm hoa hồng, cũng thế cảnh nhòm ngó.

Tiền, phải trao ngay. Không có tiền, phải ra ngân hàng, phải ra máy ATM. Không có ngân hàng, không có ATM, phải gọi bố mẹ. “Phải làm tất cả những gì có thể, để có ngay tiền, trả cho cảnh nhòm ngó.”

“Mắt tôi nhìn thấy, cảnh nhòm ngó đòi 300 RM, và cho tôi taxi 50 RM.”

Chúng tôi chia tay Hà, Thủy, Kim trong một khu vực cũ năm Đầu tháng Lịch 2009. Một người trong nhóm nhòm ngó tôi hỏi cảnh nhòm ngó taxi, rằng “con gái Việt Nam đẹp lắm.” Thủy hỏi tôi, “Nghe thấy ta nói vậy, các anh có hạnh phúc không?”

Cả ba chúng tôi đều yên lặng, không trả lời, cũng không nói với các cô rằng, trên đường tôi phi trả khách sạn, nghe thấy ta đã nói, “Con gái Việt Nam rất đẹp!”